

aventură
& mister

CĂUTĂTORII ȚINUTULUI SĂLBATIC

Legenda
Ținutului

ALEXANDRA OTT

corint junior

ALEXANDRA OTT

CĂUTĂTORII ȚINUTULUI SĂLBATIC

Legenda Ținutului

Traducere din limba engleză
de Ștefan Mălaimare

corint^v**junior**

Pentru mama, tata și Katie

UNU

In sfârșit, a sosit vremea să vedem dragonii!
În clipa în care razele soarelui se ivesc pe ferestra colibei noastre, sar din pat și dau fuga să o ajut pe mama cu micul-dejun, țopăind veselă prin bucătărie.

— Ce-i cu tine? mă întreabă Elisa, luând loc la masă și privindu-mă bănuitoare.

Părul brunet, împletit, îi stă ciufulit după somn.

— De ce ești așa bucuroasă? adaugă.

— E ziua dragonilor! îi dau de veste, turnându-i terciul de ovăz în bol cu atâta entuziasm, încât fierura se prelinge pe masă.

— Mama, Bryn varsă mâncarea! strigă în clipa următoare Elisa, care nu de mult a intrat în etapa pârâcioasă prin care trec de obicei copiii de șase ani.

Și, firește, ținta ei preferată sunt chiar eu – sora mai mare.

— Ai grijă, Brynja! mă dojenește mama fără să ridice privirea.

Mama pregătește o ceașcă de ceai din frunze de nu-mă-uita pentru Elisa, care bea această infuzie în fiecare dimineață pentru a ține la distanță accesele de tuse.

Sunetul pașilor inegali ai tatei umple deodată mica bucătărie.

— Ia uite cine s-a trezit odată cu găinile! exclamă cu voioșie. Care-i ocazia, Bryn?

— Ziua dragonilor! îl vestesc cu zâmbetul pe buze.

Tata, care a fost Căutător, așa cum sunt și eu acum, este singurul membru al familiei care apreciază dragonii la adevărata lor valoare. Elisa are momentele ei în care prețuiește creaturile magice, însă cred că acum este mai degrabă chită pe unicorni.

— Da, corect! încuviințează tata, proptindu-și bastonul de perete și luând loc la masă. Vă fac turul de onoare, așa-i?

— Nu zbori pe dragoni aproape în fiecare zi? întrebă Elisa. Ce-i așa deosebit?

— Astăzi voi face cunoștință cu *toți* dragonii, spun cu mândrie. Căutătorii ne-au acordat în sfârșit permisiunea, mie și lui Ari, de a intra în Valea Cenușii, unde sălășluiesc dragonii. *Mor* de nerăbdare s-o văd!

— Oh, spune Elisa, căzând pe gânduri pentru o clipă, după care declară: În sfârșit! Ești Căutătoare *de-o veșnicie*.

De fapt, nu a trecut mai mult de o lună, însă nu o pot contrazice. După ce Ari și cu mine am fost numiți Căutători, am crezut că ne vom apuca imediat de treabă și că vom pătrunde adesea în Ținut, însă lucrurile nu au stat astfel.

Ceilalți trei Căutători care alături de noi alcătuiesc consiliul și care sunt în funcție de ani întregi au insistat că avem nevoie de o perioadă de antrenament înainte de a putea pătrunde pe cont propriu în Ținut. Ceea ce e ridicol, fiindcă trăiam cu impresia că toată ideea competiției pentru Căutători era să ne antrenăm *înainte* de a începe efectiv munca.

Bineînțeles că bănuiesc de ce au decis așa. Nu s-ar putea spune că mi-am câștigat locul în cel mai convențional mod cu putință. De fapt, nu am primit niciun fel de instruire formală, spre deosebire de Ari. Ați crede însă că faptul că i-am înfrânt pe vechii noștri rivali, Vondurii, și că i-am alungat de pe insulă ar fi o dovadă suficientă că mă descurc. Este cu atât mai absurd cu cât am fost în Ținut de una singură înainte de a deveni Căutătoare, dar mi s-a părut mai înțelept să nu menționez acest aspect consiliului, din moment ce, la vremea aceea, încălcam, evident, regulile.

Până acum, Ari și cu mine nu am văzut decât frânturi din Ținut, căci Căutătorii ne-au făcut doar un tur parțial și au insistat ca unul dintre cei mai vechi să nu ne scape din ochi, pentru a ne învăța tot ce trebuie să știm. Nu am întâlnit decât creaturile mai domoale, însă acest fapt urmează să se schimbe astăzi.

Mama așază ceașca de ceai de nu-mă-uita în fața Elisei și îmi aruncă o privire.

— Să mai aduci niște flori când ai ocazia, Brynja! Ne mai trebuie ceai.

— Nu pot să mă duc decât când îmi dau voie Căutătorii! oftez eu.

— Dar și tu ești Căutătoare, spune Elisa și soarbe din ceai.

Sunt întru totul de acord cu ea. Am crezut că să fii Căutător înseamnă să poți pătrunde în Ținut oricând dorești, fără să aștepti să îți dea voie unul dintre colegii mai vechi. Aceștia susțin că perioada de antrenament e temporară, însă nu ne-au spus cât anume va mai dura.

Mă gândesc totuși că trebuie să se încheie curând. Odată ce ne-au prezentat dragonii, care sunt cele mai periculoase creaturi din întregul Ținut, ce altceva ne-ar mai putea rămâne de învățat?

Tata îmi intuiește descurajarea și mă bate pe umăr.

— Ai răbdare, Căutătoare Bryn! Va veni curând și vremea ta.

Oftez din nou. Urăsc răbdarea!

Atât de tare o urăsc, încât îmi termin micul-dejun în grabă, îmi iau la revedere de la familie și o zbughesc pe ușă înainte ca mama să apuce să mă roage să o ajut cu spălatul vaselor. Afară, aerul e răcoros și curat, iar o briză dinspre ocean învolburază frunzele din grădină. Îmi trag peste umeri mantia oficială de Căutător și pornesc pe poteca care duce în mijlocul satului.

Deși este devreme, piața centrală este animată. Pescarii coboară la docuri, negustorii își deschid ușile prăvăliilor, iar copiii roiesc în jurul fântânilor, trimiși de părinți să ia apă pentru micul-dejun. Numai câțiva dintre săteni ridică privirea când îmi croiesc drum prin mulțime, cu mantia fluturându-mi în briza mării.

Unul dintre negustori se ciocnește de mine și murmură repede „Neața, Brynja!” înainte să se piardă printre săteni. Ar trebui să îmi spună *Căutătoare Brynja*, însă niciunul dintre localnici nu face asta. În afară de el, nimeni nu se deranjează nici măcar să îmi dea binețe.

Îmi înfrânez un oftat. Am trăit în satul ăsta toată viața și totuși oamenii se poartă altfel cu mine de când am fost numită Căutătoare, dar nu în felul

în care mă așteptam. Din moment ce sunt prima fată care a primit acest titlu și am căpătat slujba într-o manieră neobișnuită, unii săteni par să mă disprețuiască pe față acum, în vreme ce alții mă bagă în seamă, dar cam fără tragere de inimă. Însă, odată ce voi începe să aduc mai multe obiecte magice din Ținut cu care să fac troc cu sătenii, lucrurile se vor îmbunătăți. Vor vrea să-mi vorbească atunci când voi avea erica arborescentă, cu care își repară clădirile, și pene de pasăre Phoenix, cu care își vindcă rănille. Tot ce-mi lipsește e să primesc permisiunea Căutătorilor de a pătrunde în Ținut.

— Bună dimineața, Căutătoare! mă salută cineva cu voioșie, iar eu mă întorc pe călcăie să văd cine a fost și dau cu ochii de nimeni altul decât Ari.

Acesta îi face cu mâna, timid, săteanului cu care vorbea și își încheie un nasture de la mantia de Căutător.

— Bună, Bryn! îmi zice, zâmbind, iar vântul îi flutură părul cărlionțat.

La fel ca mine, și ca toți ceilalți săteni, Ari are pielea de un cafeniu-deschis și ochi căprui, însă buclele lui sunt mai pronunțate decât ale mele, care sunt mereu răvășite.

— Ești entuziasmată pentru ziua dragonilor? mă întrebă.

— Bineînțeles! De-abia aștept să...

— Bună dimineața, Căutătorule Ari! îl salută vesel un alt sătean în trecere.

Pufnesc ușor, iar Ari mă privește încruntat. Ca intuiționist, are abilitatea magică de a-mi descifra sentimentele, o deprindere uneori foarte tare, alteori neplăcută, dacă ți se întâmplă să fii persoana căreia îi sunt citite mereu sentimentele.

— Ce te-a supărat așa de tare?

— Nu-ți bate capul! Hai să pornim la drum și să facem cunoștință cu niște dragoni!

Urcăm degrabă pe potecuța care ne poartă spre Vârful Dragonului, în vreme ce razele soarelui ne încălzesc spatele. Pământul dinspre nordul satului se ridică într-o pantă lină, dezvăluind privirii dealuri, platouri și, în cele din urmă, impunătoarele vârfuri muntoase care înconjoară Ținutul și care îi servesc drept hotar natural. Singura cale de a traversa munții este de a zbura peste crestele lor în spina unui dragon, motiv pentru care Căutătorii se folosesc de acest mijloc de transport în fiecare zi.

Când ajungem la Vârful Dragonului, un platou mare, care servește drept cel mai firesc loc de aterizare a dragonilor din vecinătatea satului, îl găsim pustiu.

— S-ar părea că am ajuns un pic cam devreme, spune Ari, învelindu-se mai bine cu mantia peste umeri pentru a se proteja de vântul la care suntem

expuși aici, sus. Am să vorbesc cu Căutătorii despre trezitul de dimineață, adaugă în glumă.

Izbucnesc în râs. De când am devenit amândoi Căutători în urmă cu o lună, Ari abia dacă a schimbat două vorbe cu ceilalți Căutători. Bănuiesc că amândoi suntem un pic intimidati de ei. Nu numai că am căpătat acest post, dar suntem și doi copii de doisprezece ani, în vreme ce restul sunt adulți care au fost Căutători ani în șir. Însă, fiindcă i-am știut drept prietenii tatei când eram mică, acum îmi par mai puțin înfricoșători. S-ar putea spune că unul dintre avantajele pe care le are o fiică de Căutător este că nu uită că și Căutătorii sunt oameni simpli. Motiv pentru care am crezut că pot deveni și eu una dintre ei. Și bine a fost că nu m-am înșelat!

— Crezi că astăzi va fi ultima zi a antrenamentului nostru complet inutil? îl întreb pe Ari. Dragonii trebuie să fie ultima lecție, nu?

Ari ridică din umeri.

— N-aș spune că a fost *complet* inutil. A fost util când Căutătorul Larus ne-a arătat cum să găsim saellon și când Căutătorul Freyr ne-a învățat cum să verificăm lupii de mare de răni fără a fi mușcați, și...

— Adevărat, însă ne-ar fi putut lăsa și să explorăm un pic Ținutul pe cont propriu. Vreau să zic, doar am crescut împreună un pui de dragon! Chiar avem nevoie de toată supravegherea asta?

Ari face ochii mari și șoptește:

— Vine cineva!

Mă întorc și văd o siluetă înveșmântată într-o mantie verde care se apropie de noi pe potecă. Sper că nu era suficient de aproape, încât să mă fi auzit cum mă plâng.

— Ah, tinerii noștri Căutători, prezenți la datorie dis-de-dimineța! Excelent! ne salută pe un ton voios Căutătorul Ludvik.

— Bună dimineața, Căutătorule Ludvik! îi strigăm Ari și cu mine.

Căutătorul Ludvik se apropie de noi gâfâind ușor, apoi își împreunează mâinile.

— Așadar, cine îmi poate spune ce vom vedea astăzi când ne aventurăm în Valea Cenușii?

— Valea se întinde la baza celui mai mare vulcan din Ținut, răspund imediat. Este acoperită de un strat de lavă întărită rezultat în urma mai multor erupții și este locul în care se nasc dragonii.

— Locul în care dragonii își construiesc bârlogurile, completează Ari.

Căutătorul Ludvik surâde.

— Corect, Căutătorule Ari! Vom vizita astăzi bârlogurile dragonilor și vom face cunoștință cu cei mai impunători locuitori ai Ținutului!

Mă încrunt. Și eu, și Ari am dat răspunsuri valide, însă Căutătorul Ludvik nu l-a felicitat decât pe Ari. Am zis eu ceva greșit?

— Ce mai așteptăm? strig, poate mai tare decât era necesar, însă Căutătorul Ludvik este întotdeauna entuziast, așa că la fel trebuie să fiu și eu dacă vreau să îl impresionez. Să pornim! mai spun.

— Așa vă vreau! spune Căutătorul Ludvik și chicotește.

Ari și cu mine ne chemăm dragonul, Lilja, cu un fluierat, iar Căutătorul Ludvik face același lucru pentru dragonul său, unul de talie mare și de culoare cafenie, pe nume Snorri. Acesta răspunde primul chemării, iar Lilja îl urmează îndeaproape, părând foarte bucuroasă să mai vadă un dragon pe platou. Solzii ei argintii, perlați, lucesc în lumina soarelui când aterizează, iar aripile subțiri, ca de liliac, i se pliază de o parte și de alta a corpului. Ne întâmpină bătându-ne pe umeri cu vârful ascuțit al botului său imens. În curând va trebui să nu mai facă asta, fiindcă va fi suficient de mare cât să ne poată răsturna cu ușurință. E încă pui, însă în scurt timp va fi un dragon adult.

Căutătorul Ludvik ne deschide calea și zburăm toți trei, în spinarea dragonilor, către vale. De fiecare parte se ridică lanțuri muntoase ale căror vârfuri ascuțite se ascund privirii în nori denși. Trecând

peste ei, relieful variat al Ținutului ni se dezvăluie privirii: păduri luxuriante, râuri șerpuitoare și câmpii încărcate cu flori. La nord se văd vârfuri de ghețari și fâșii de gheață, iar spre sud, de-a lungul coastei, se ridică stânci crestate, în vreme ce întregul Ținut este străbătut transversal de un șir aproape uniform de vulcani colburoși. Zburăm spre valea mare dintre vulcani și, când aterizăm pe un strat de piatră dură, greutatea dragonilor ridică un strat de cenușă în aer.

— Acum, spune Căutătorul Ludvik, răsucindu-se pe spatele lui Snorri și privindu-ne, sunteți amândoi familiarizați cu dragonii, bineînțeles, așa că nu consider că este cazul să trecem în revistă comportamentul general al acestora. Însă rețineți că fiecare dragon, la fel ca fiecare om, este un individ, și fiecare are caracteristici de care trebuie să fiți conștienți. De pildă, Snorri, spune Căutătorul Ludvik și îl bate pe spate pe dragonul cafeniu. Bătrânul Snorri adoră să fie mângâiat pe urechi.

Căutătorul Ludvik ne demonstrează mișcarea, scărpinându-l pe Snorri pe vârfurile urechilor, iar dragonul bate bucuros cu coada în pământ.

— Dar *să nu care cumva* să încercați acest lucru în zona feței. Majoritatea dragonilor adoră să fie scărpițați de-a lungul mandibulei, însă Snorri i-ar smulge mâna oricărui om care ar încerca așa

ceva! ne previne Căutătorul Ludvik cu voioșie, de parcă nu ar fi decât o informație haioasă, nicidecum un avertisment solemn, însă nu mă îndoiesc că mușcătura lui Snorri nu e de ignorat. Tocmai de aceea, în prima voastră călătorie în vale, am vrut să vă facem cunoștință cu fiecare dintre dragonii noștri și să vă împărtășim din caracteristicile la care trebuie să fiți atenți când interacționați cu aceștia. Am să vă arăt, de asemenea, bârlogurile, ca să știți cum să le găsiți când veți avea nevoie de ele. Sună bine?

Ari și cu mine încuviințăm din cap cu înflăcărare. Lilja ciulește urechile.

— Excelent! spune Căutătorul Ludvik. Haideti să începem turul!

Mai întâi, zburăm către unul dintre bârlogurile mai mari, situat în capătul îndepărtat al văii. Aruncăm o privire înăuntru și vedem un dragon auriu dormind încovrigat într-un colț.

— Îl cunoașteți deja, bineînțeles, pe Guldrik, spune Căutătorul Ludvik. Este de ani buni tovarășul de zbor preferat de Căutătorul Larus. Sălășluiește în acest bârlog alături de tovarășul său, Groa, și de sora lui, Helena.

— E un comportament frecvent întâlnit? întrebă Ari. Dragonii împart frecvent un bârlog cu alți membri ai familiei?

— Uneori, spune Căutătorul Ludvik. Dragonii sunt creaturi foarte sociabile și preferă de multe ori să împartă spațiul cu cel puțin un alt dragon, adaugă și îi aruncă o privire Liljei, apoi se apleacă spre noi și șoptește pe un ton conspirativ: Am o bănuială că Lilja ar putea fi înrudită cu această familie de dragoni. Niciunul dintre ei nu are solzii argintii, însă nuanțele metalice par să fie o trăsătură genetică a acestei familii. Din păcate, nu putem fi siguri din care cuib a fost extras oul din care a eclozat Lilja, dar bănuiala mea este că acesta e căminul rudelor ei de sânge.

— A interacționat vreodată cu ei? Se înțeleg? întrebă Ari, privind cu ochii cât cepele.

— Da și da, după cum ne-am fi așteptat, răspunde Căutătorul Ludvik. Având în vedere că Lilja a lipsit din Ținut atât de mult timp, este în continuare un soi de intrus pe aceste meleaguri – dragonii nu au de unde să știe că oul ei a fost furat din această vale, fiindcă ea s-a născut în afara Ținutului. Va dura ceva timp până ce Lilja va fi complet integrată în grup. Însă ceilalți dragoni au primit-o relativ tolerant, chiar dacă nu cu multă căldură, ceea ce este un prim pas promițător.

— Nu-ți face griji! îi șoptesc Liljei, mângâind-o ușor. Ceilalți dragoni te vor adora în scurt timp.

— Acum, spune Căutătorul Ludvik, haideți să începem munca în sensul invers acelor de ceasornic, ce ziceți? Următorul bârlog este într-acolo...

Următoarele minute trec ca prin ceață, Căutătorul Ludvik făcându-ne cunoștință cu o duzină de dragoni care mai de care mai viu colorat. Ne împărtășește informații diverse despre fiecare dintre ei și e evident că îi cunoaște îndeaproape. Este unul roșu ca murele, a cărui respirație de foc „ajunge mai departe ca oricare alta”, un dragon de un galben spălăcit cu o coadă ca un bici și o „slăbiciune pentru ciocolată”, precum și unul de culoarea prunei, despre care Ludvik ne povestește că este miop.

— Ei bine, spune el în cele din urmă, bătându-l cu palma pe tânărul dragon de un portocaliu-ruginiu, nu ne mai rămâne decât un dragon de cunoscut.

— Căutătorule, încep, pe un ton prudent.

De mult timp voiam să îl întreb acest lucru, iar Căutătorul Ludvik pare mai abordabil decât ceilalți, însă... mă tem de răspunsul pe care îl voi primi.

— Când crezi că Ari și cu mine vom putea pătrunde pe cont propriu în Ținut? îl întreb.

Poate că mi s-a părut numai, însă am impresia că zâmbetul de pe buzele Căutătorului Ludvik s-a șters un pic.

— Hai să discutăm despre asta la următoarea întrunire a Căutătorilor, împreună cu toți ceilalți, în

regulă? Să decidă consiliul reunit când este cel mai bun moment.

— Dar, Căutătorule, cât durează de obicei antrenamentul noilor Căutători?

— Ei bine, circumstanțele voastre au fost, să zicem... neobișnuite, și sunteți și doi de data asta, așa că sunt mai puțini Căutători disponibili să vă antreneze, prin urmare, nu sunt sigur ce să spun...

— Tocmai de-asta cred că Ari și cu mine ar trebui să preluăm îndatoriri reale de Căutători, spun repede. Tu, Căutătorul Larus și Căutătorul Freyr trebuie să fiți foarte obosiți, gestionând toate îndatoririle din Ținut doar voi trei, ca să nu mai spun de toate vrăjile de delimitare pe care le-ați pus din cauza Vondurilor... Cred doar că Ari și cu mine v-am putea fi de mare ajutor.

Căutătorul clatină încet din cap.

— Nu-ți face tu griji, Bryn! spune și îmi așază o mână pe umăr, ca și cum ar vrea să mă liniștească. În ultimele luni am depus multe eforturi să mențin hotarele în siguranță și pot să te asigur că Vondurii nu vor putea să le străpungă. Nu e nevoie să îți faci griji. Tu rămâi mai bine concentrată la antrenamentele tale, da?

Zâmbește și se întoarce la dragonul lui, însă eu nu zâmbesc. Am impresia că mă tratează ca pe un bebeluș, spunându-mi practic să îi las pe adulți să

rezolve toate problemele. Căutătorul Ludvik pare de treabă, însă nu cred că mă vede încă așa cum sunt, o Căutătoare, cum e și el. Nu se presupune că nu mai sunt discipolul lui, ci egalul lui?

Deschid gura, gata să mai spun ceva, însă Ari mă privește clătinând din cap și urcă în spatele Liljei pentru a-l urma pe Căutătorul Ludvik. Știu cum gândește Ari – nu vrea să facă o scenă sau ca restul Căutătorilor să fie supărați pe noi. Vrea să facă impresie bună, însă eu nu cred că să stăm cuminți și să le permitem să ne trateze ca pe niște bebeluși este cel mai potrivit mod de-a o face.

Cu un oftat, mă cațăr la locul meu, în spatele Liljei, și pornim în zbor către ultimul bârlog. Se dovedește a fi unul mic, dosit într-un ungher aproape uitat de lume, departe de toate celelalte.

— Fiți atenți! spune Căutătorul Ludvik când aterizăm. Aș dori să fiți cu mare luare-aminte aici! Acest dragon este cel mai nou din Ținut, și clădim încă o relație de încredere cu el.

— Cel mai nou? întreabă Ari, sărind din cărca Liljei. Adică cel roșu? Cel care a venit cu Vondurii?

— Unul și același, spune Căutătorul Ludvik, încuviințând din cap.

Ari și cu mine schimbăm o privire reticentă. Când magicienii întunecați au venit pe insula noastră de pe continent, cu o lună în urmă, au pus la cale

un zbor în Ținut în spinarea unui dragon furat – un pui de dragon roșu pe care îl țineau în lanțuri de când un fost Căutător, Agnar, îi furase oul din Ținut. Dragonul era rănit, iar Vondurii îl maltratau, așa că nu mă îndoiesc că nu are prea multă încredere în oameni. Îmi este un pic rușine la gândul că am uitat complet de soarta lui. Nu mi-a dat prin cap să mă întreb ce mai face dragonul, acum, că Vondurii au fost exilați, iar el a fost adus înapoi în Ținut.

— Să îi lăsăm afară pe Lilja și pe Snorri! spune Căutătorul Ludvik când coborâm fiecare de pe dragonul său. Nu vrem să o sperie pe sărmana creatură! adaugă el.

— Are un nume? întreb, iar Ari și cu mine îi facem semn Liljei să rămână pe loc, apoi intrăm în peștera întunecată după Căutătorul Ludvik.

— Nu încă, răspunde acesta. Larus, Freyr și cu mine l-am vizitat cu regularitate pe prietenul nostru, dar nu foarte des. Nu vrem să îl copleșim.

Un mârâit jos se ridică din fața noastră, iar Ari îngheață în loc.

— Ne-a auzit, spune el, și i-e frică.

Dragonul scoate un răget puternic, care mă face să tremur.



GIROPUF



VULPE DE GHEAȚĂ



DRAGON



Visul ei de a fi Căutătoare s-a împlinit, iar acum Bryn este nerăbdătoare să înfrunte prima provocare oficială, alături de bunul său prieten, Căutătorul Ari – să îi ajute pe cei din consiliu să protejeze creaturile magice din Ținut. Curând, descoperă un pui de giropuf bolnav, iar Bryn, Ari și îndrăgitul lor dragon magic își dau seama că misiunea în care au pornit nu e atât de ușoară... Ce se va întâmpla, oare, cu creaturile magice din Ținutul Sălbatic?

9+

ISBN: 978-973-128-885-7



9 789731 288857

www.corintjunior.ro